

LOUISE D'ANJOU
Een vleugje zonneschijn

LOUISE D'ANJOU
Een vleugje zonneshijn

Eerste druk in deze uitgave 2006

NUR 343

ISBN 90.205.2765.7

Copyright © 2005 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Emiel Eykenhorst trok de deur van het appartement voor de laatste maal achter zich in het slot. De laatste tien jaar had hij hier gewoond en gestudeerd, en het speet hem toch wel een beetje de vertrouwde omgeving achter zich te laten. Hij was tweeëndertig jaar en stond op het punt zijn loopbaan te beginnen als arts in een kindertehuis voor geestelijk en lichamelijk gehandicapte kinderen. Het huis lag ergens in de bossen bij Soest en heette De Wilgenheuvel, zeer toepasselijk want het huis stond inderdaad op een heuvel en was omgeven door een kring van wilgen. Vaak was de naam van een huis verbonden aan iets uit het verleden en dan moest men altijd uitleggen hoe het huis aan zijn naam kwam, dat had hij al diverse keren meegemaakt bij zijn sollicitaties. De Wilgenheuvel had hem het meest aangetrokken, het was vrij modern maar had toch de huiselijke sfeer die onontbeerlijk was voor de kinderen die er woonden. In de diverse vleugels waren kinderen ondergebracht met een zelfde geestelijke of lichamelijke afwijking. Het waren woongroepjes met niet meer dan tien kinderen per wooneenheid waar twee verpleeghulpen en een groepsbegeleidster de scepter zwaaiden. Het verdere personeel per eenheid bestond uit mensen die de boel schoonhielden en voor de maaltijden zorgden. Dat was de voorlopige indruk die Emiel had opgedaan toen hij een rondleiding kreeg door het gebouw.

Nadat Emiel zijn bagage op de achterbank had gedeponereerd stapte hij in zijn zilvergrijze Volvo. Voorlopig woonde hij intern tot hij een huis naar zijn zin had gevonden. Intern wonen hield voor hem in dat hij in het middelste gedeelte, in het hoofdgebouw, twee kamers en een badkamer toegewezen kreeg. In het hoofdgebouw waren ook het kantoor, de directiekamers en spreekkamers. Bovendien de faciliteiten met onder andere de disciplines logopedie, fysiotherapie en ook de lokalen waarin de jongste kinderen spel- en leertherapie kregen.

Abby-Jane Jones liep met een paar kinderen naar buiten toen een auto de parkeerplaats opreed. Ze zag een vrij jonge man uit de auto stappen, hij pakte zijn bagage van de achterbank

en liep met een strak gezicht langs Abby-Jane en de kinderen, echter zonder hen te groeten.

Wat een hark dacht Abby-Jane verbaasd, zeker een beetje moeite met de normale omgangsvormen. Toch had ze in de luttele seconden dat ze hem had gezien een vrij duidelijk beeld van hem gekregen. Hij was niet zo groot en had een fors ietwat gedrongen postuur, kort krullend blond haar en kille grijsgroene ogen. Ze haalde even onverschillig haar schouderaars op en liep toen met de kinderen de tuin door. Debbie en Marco hielden stevig ieder een hand van haar vast en snaterden vrolijk.

Abby-Jane assisteerde Kittie, die de leiding had over het groepje kinderen met het Downsyndroom die in de linker-vleugel waren ondergebracht. Kittie was ook intern, ze had een zitslaapkamer in het bijgebouw achter in de tuin bij de uitgang. Dat deelde zij met nog meer meisjes die in dezelfde omstandigheden verkeerden en door de grote afstand niet naar huis konden. Zij en haar collega Rena wisselden elkaar af met de diensten en alleen Abby-Jane werkte overdag. Rena was een jaar of vijfendertig en werkte al jaren op de Wilgenheuvel, Kittie was drieëntwintig en was sinds drie jaar in het huis werkzaam.

Nadat Abby-Jane haar wandelingetje met de kinderen had beëindigd liep ze met hen naar de huiskamer waar er met de thee op hen werd gewacht. De kinderen renden naar hun huisgenootjes en deden verslag van de wandeling. Het was grappig dat alles wat ze ondernamen belangrijk voor hen was en ze ook overal enorm van genoten. De meeste van de kinderen hadden de eerste jaren thuis bij hun ouders gewoond maar door gezinsomstandigheden waren ze ten slotte op de Wilgenheuvel terechtgekomen.

Abby-Jane schonk thee voor zichzelf in en ging naast Kittie zitten om haar verslag te doen van haar ontmoeting, voor zover je daarvan kon spreken, met de arrogante blonde man. „Ach, het zal wel de nieuwe arts zijn waar ik Rena over hoorde praten met dokter Van Zetten.” Bram van Zetten was een van de geneesheerdirecteuren van de Wilgenheuvel. Vijftien

jaar geleden had hij samen met zijn beste vriend, Charles Eykenhorst, het pand gekocht en er een tehuis voor geestelijk en lichamelijk gehandicapte kinderen van gemaakt. Charles had zelf een zoon met het fragiel X syndroom en tot voor kort had de jongen op de Wilgenheuvel gewoond. Hij was nu achttien jaar en woonde met nog een paar jongens, zij het onder toezicht, in een daarvoor bestemde wooneenheid in Soesterberg. De Wilgenheuvel was een particulier huis maar het kon natuurlijk niet draaien zonder de vaste jaarlijkse donaties en de ziektekostenverzekeringen die betaalden voor de kinderen.

„Het is geloof ik een neef van meneer Eykenhorst heb ik horen vertellen, dus die komt in een gespreid bedje. Hij heet Emiel en is onder andere ook revalidatiearts. Verder weet ik niets over hem maar zoals jij vertelde, is het kennelijk geen vriendelijk heerschap, leuk voor de kinderen!”

„Mm, dat kan hij niet maken natuurlijk, maar goed, het is verder niet belangrijk, ik ga Rosie helpen met de broodmaaltijd voor vanavond.” Rosie was de keukenprinses, een gemoedelijke vrouw van rond de vijftig. Ook zij woonde intern en was sinds de oprichting aan het huis verbonden. Ze was nooit getrouwd geweest maar had altijd een zwak gehad voor elk door het leven misdeeld kind of dier.

Om vijf uur zat haar dienst erop en stapte Abby-Jane in haar Suzuki Alto. Het tweedehands, maar goed onderhouden karretje had ze van haar vader gekregen nadat ze haar rijbewijs had gehaald.

Abby-Jane woonde sinds een jaar bij haar vader en diens vrouw Sheila. Bernard Vlijmstra en zijn vrouw Sheila waren ooit voor een aantal jaren uit elkaar geweest en in die tijd had Bernard een relatie gehad met Fiona Jones die hij op een beurs in Londen had leren kennen. Daar was een kind uit voortgekomen, waar vooral Fiona op had aangedrongen. Zij wilde graag een kind van Bernard en wilde het ook alleen opvoeden. Na lang gearzeld te hebben stemde Bernard er uiteindelijk mee in, en de afspraak werd gemaakt dat zij hem via zijn notaris op de hoogte zou houden van het leven van

zijn kind. Bernard zou het wettelijk erkennen en een rekening openen voor een eventuele studie later. Ook was afgesproken dat wanneer Abby-Jane achttien zou zijn en ze haar vader wilde leren kennen, daar een oplossing voor gezocht zou worden. En zo was het ook gegaan. Abby-Jane had nog een jaar bedenktijd genomen en was toen naar Nederland afgereisd. Ze woonde de eerste maanden bij haar vroegere buurmeisje Reggie tot ze er zeker van was dat ze een tijdje bij haar vader wilde gaan wonen. Reggie studeerde in Utrecht en de beide meisjes waren hartsvriendinnen van elkaar.

Het bezoek aan haar vader en zijn vrouw was de eerste tijd vrij moeizaam verlopen en daar was gek genoeg niet Sheila, maar haar vader debet aan. Abby-Jane had destijds sterk de indruk gekregen dat hij slechts zijn belofte nakwam en dat zijn flegmatieke, vrij oppervlakkige vriendelijkheid niet echt gemeend was. Gelukkig was dat nu allemaal voorbij en konden ze het goed met elkaar vinden. Met haar halfbroer Patrick had ze een haat-liefdeverhouding, maar ze kon wel goed opschieten met zijn vrouw Christa en ze was dol op hun dochtertje Ieke. Met haar wat oudere halfzus Ilona had het onmiddellijk geklikt en ze waren buiten alles om ook dikke vriendinnen geworden.

Sheila had zich, zeer tegen haar koele karakter in, vrij snel aan het meisje gehecht, dit tot verbazing van haar echtgenoot, die dat absoluut niet van haar had verwacht. Hun relatie, na de driejaar lange scheiding, was nooit optimaal geweest maar de komst van Abby-Jane en het latere hartinfarct van Bernard had daar een positieve verandering in gebracht.

Abby-Jane parkeerde haar auto aan de zijkant van het huis en stapte uit. Onmiddellijk ging de deur open en kwam Ilona haar tegemoet. „Hai zusje, blij je weer te zien.” Ze omhelsde haar stevig en trok haar het huis in. Grinnikend hing Abby-Jane haar jas op en volgde haar zus naar de kamer. Ilona was net teruggekomen van een bezoek aan Rafe, haar vriend die in Torquay, Engeland woonde, en ze borrelde natuurlijk over van enthousiaste verhalen. Als het goed was had ze daar ook Fiona ontmoet, die al jaren bevriend was met de moeder van

Rafe. Ilona had in het najaar een weekje met Fiona, Reggie en Abby-Jane in een hotel, The Red Rock, in Babbacombe geloged.

Als je van Babbacombe de weg naar beneden afliep kwam je aan het eind ervan in Torquay bij de havens terecht waar Rafe een visrestaurant had.

Op een van de vele bankjes aan de boulevard, tegenover het hotel, was een koperen naamplaatje aangebracht en dat bankje behoorde aan de familie van Rafe. De naamplaatjes intrigeerde Ilona enorm en zo was ze op een dag met hem in gesprek gekomen. En zoals Abby-Jane het romantisch uitdrukte, was het liefde op het eerste gezicht geweest.

„Hè Iloontje, leuk dat er bent, gezellig, ik ben benieuwd naar je verhalen.” Abby-Jane ging naast haar zus zitten en begroette Sheila die de kamer binnenkwam met de koffie. Sheila was weer nerveus zag ze, dat was ze steeds wanneer Rafe ter sprake kwam. De relatie van Rafe’s moeder met Fiona, de moeder van Abby-Jane, zat haar absoluut niet lekker al probeerde ze dat te verbloemen, de beide meisjes wisten echter beter.

Er volgde een genoeglijk uurtje waarin Ilona tactvol het een en ander weglief, pas toen Sheila naar de keuken verdween om voor het eten te zorgen praatte Ilona vrijuit. „Je moeder zag er goed uit Abby-Jane, maar ze heeft moeite met je beslissing voorlopig hier te blijven wonen, ze had gehoopt dat wanneer het jaar om was je weer thuis zou komen. Ze heeft begrip voor je beslissing, maar ze mist je erg, ook al ga je er met enige regelmaat naartoe. Ze zit eveneens met het probleem dat ze je hier niet kan komen opzoeken. Ik heb haar gezegd dat ze rustig naar mijn huis kan komen en dat je haar daar kunt ontmoeten. Mijn moeder zal het daar niet mee eens zijn maar dat is dan jammer. Ik ben met de pinksterdagen bij Rafe dus dan heb je het huis voor jullie alleen, wat vind je ervan?”

„Hartstikke fijn, weet mam het al?”

„Ja natuurlijk, en ze verheugt zich er enorm op. Jij hebt een sleutel van het huis dus dat is geen probleem. Hoe heb jij de

paasdagen doorgebracht?”

„Rustig, het was jammer dat Reggie er niet was zodoende was het een beetje saai, maar het was goed weer en dad en ik zijn wezen fietsen en we hebben tweede paasdag bij Christa gegeten.” Abby-Jane sprak goed Nederlands maar ze had besloten haar vader dad te noemen en geen vader of papa, Sheila noemde ze gewoon bij haar naam.

„Hoe gedroeg mijn broeder zich, je noemt hem veiligheids-halve maar niet,” lachte Ilona, wetend dat het nog steeds niet erg boterde tussen hen. „Ach, voor zijn doen was hij wel aardig maar ik voel gewoon niets voor hem dus was ik beleefd, meer kon ik niet opbrengen. Ieke was niet bij me vandaan te slaan en dat stelde hij niet erg op prijs, hij probeerde haar steeds bij me weg te lokken.” Abby-Jane lachte nu ook: „Je moeder wordt er dood nerveus van, bang als ze is dat het weer zal escaleren. Dad heeft er geen moeite mee, die maakt zich er echt niet druk om. Maar al met al was het best gezellig, we hebben hier zelfs een paar keer in de tuin koffie gedronken. Het ziet er leuk uit met al die bollen die opgekomen zijn, het is echt een lentefeest.”

„Ja, ik heb het gezien, in Engeland was het nog behoorlijk koud. Rafe kon ons natuurlijk niet bij alle uitstapjes vergezellen maar omdat we in zijn restaurant dineerden, zag ik hem toch geregeld. Het is wel gek dat zijn moeder liever niet heeft dat ik bij Rafe thuis logeer, een beetje overdreven preuts, we zijn geen pubers meer tenslotte. Daar moet hij maar eens met haar over praten want met pinksteren wil ik gewoon bij hem zijn en niet bij zijn moeder, hoe aardig ik haar ook vind, we hebben weinig privacy op die manier.”

Door de drukke werkzaamheden in het visrestaurant kon Rafe niet zo makkelijk vrijaf nemen, maar als het doorging zou een neef van hem in de zaak komen en zodra die voldoende was ingewerkt kon hij Ilona in Nederland komen opzoeken.

„En hoe is het met je werk?” vroeg Ilona belangstellend. „Goed, ik vind de cursus interessant en het werk ook. Hoewel mijn vaste aanstelling op de afdeling is met kinderen

met het Downsyndroom moet ik toch tijdens mijn opleiding stage lopen op de andere afdelingen. Maar dat vind ik niet erg, je moet tenslotte wel weten wat er nog meer omgaat in het huis. Na pinksteren begin ik met stage lopen, elke afdeling twee weken dus dat is wel te overzien. Maar hoe zie jij je toekomst Ilona, heb je daar al met Rafe over gesproken?”

„Mm, dat vind ik nog een beetje te vroeg, ik ben nu drie keer daar geweest en tot een echt gesprek is het nog niet gekomen. We gaan natuurlijk wel zo veel mogelijk er samen opuit maar dan hebben we het over de gewone dingen, we moeten elkaar nog echt goed leren kennen en daar gaat op deze manier wel wat tijd overheen. Ik heb er zelf natuurlijk wel over nagedacht. Er is in Engeland net zoals hier veel werkeloosheid en ik zie me daar niet een twee drie een baan krijgen. In het restaurant werken wil ik absoluut niet en daar heb ik al wel heel voorzichtig met Rafe over gesproken.”

„Maar ben je niet een beetje te voorzichtig Ilona, ik bespeur enige angst in je woorden.”

„Oké, dat is wel zo maar ik wil geen schepen achter me verbranden tot ik me heel zeker voel van mijn zaak. We kennen elkaar relatief nog erg kort, maar het komt wel goed hoor, maak je niet bezorgd. Ik voel me altijd een beetje vreemd als ik weer terug ben, het is net alsof je je tussen de wal en het schip in beweegt en dat maakt me onzeker. Als ik bij Rafe ben heb ik daar geen last van, dan voel ik me alleen maar erg happy.”

„Dat komt omdat die koude Noordzee ertussen zit, onderweg koel je te hard af,” lachte Abby-Jane. „Maar kom, we gaan Sheila helpen, want die zag er niet zo vrolijk uit. Ik denk dat ze mijn moeder maar beter zo snel mogelijk kan ontmoeten, dan weet ze dat ze zich niet bedreigt hoeft te voelen en kunnen we eindelijk ontspannen ademhalen.”

Wees daar maar niet al te zeker van, dacht Ilona toen ze achter Abby-Jane naar de keuken liep, ze vertrouwde het lot wat dat betreft niet erg. Zodra Bernard ter sprake kwam trok Fiona zich in zichzelf terug en deed er het zwijgen toe. Haar uit haar tent lokken was een onmogelijke zaak.

Tegen de tijd dat Bernard thuis kwam was de sfeer opgewekt en gezellig en ook hij was blij zijn dochter weer te zien. De naam Fiona viel geen enkele keer.

De weken regen zich aaneen en de week voor pinksteren vertelde Abby-Jane aan tafel dat haar moeder zou overkomen en ze in het huis van Ilona zou logeren. „Ik ben dan natuurlijk ook daar en ik vind het heel leuk mijn moeder iets van de omgeving te laten zien, ze moet tenslotte toch wel weten waar haar dochter terecht is gekomen.” Het bericht sloeg bij Sheila in als een bom, Ilona had Bernard al op de hoogte gebracht. „Tja, het zal niet anders kunnen ben ik bang,” zei Sheila aarzelend, „ik blijf het een vervelende situatie vinden.”

„Dat begrijp ik wel Sheila, maar nu ik voorlopig hier in Nederland blijf is het niet meer dan normaal dat mijn moeder me hier opzoekt. Ik zou het erg op prijs stellen als je haar eens uitnodigde voor een kop koffie zodat je haar ook een beetje leert kennen, de situatie blijft anders zo gespannen, en dat is voor mij ook niet leuk.”

Sheila antwoordde er niet op en begon de tafel af te ruimen. Abby-Jane keek naar haar vader die met een komisch gebaar zijn wenkbrauwen optrok. „Ik denk dat je nu iets te optimistisch bezig bent mijn lieve kind, Sheila en je moeder samen lijkt mij niet echt een optie voor een gezellig koffie uurtje. Ik ben het met je eens dat het een keer zal moeten gebeuren maar reken er niet op dat het met pinksteren zal zijn.” Abby-Jane haalde onverschillig haar schouders op: „Waar bent u bang voor? Het lijkt nu wel alsof u haar niet wilt ontmoeten, ik vind het allemaal maar merkwaardig hoor!”

„Dat kan wel zijn lieve meid, maar laat het even betijen wil je, we komen er nog wel op terug.” Abby-Jane gooide de deur achter zich dicht en stommelde de trap op, ze vond ze allebei vrij overdreven reageren. Ze belde Ilona op om haar beklag te doen maar die was het evenmin met haar eens en ze zei haar dat ook onomwonden. „Suffie, je snapt toch wel dat er voor iedereen gevaar loert, er kan wel weer een vonk overspringen na al die tijd, en mijn moeder beseft dat maar al te goed.”

„Ja, maar dad deed even gek, het zijn toch geen pubers meer, ze kunnen het toch wel op een volwassen manier oplossen?”

„Wat denk jij simpel zeg, dat ben ik van jou echt niet gewend, wat heeft dat puber zijn er nu mee te maken? Het zijn gewoon mensen met gevoelens zoals jij en ik. Ik kan me hun angst heel goed voorstellen. Nu gaat het redelijk goed met hun huwelijk en dat is alles bij elkaar nog niet zo heel lang, dat weet je zelf ook wel, de aanwezigheid van je moeder kan dat volkomen tenietdoen. Ik ben met je eens dat het er ooit van zal moeten komen ook al omdat je over een paar maanden eenentwintig wordt en pa iets bijzonders voor je wilt doen en daar zal je moeder ook bij zijn, daar heeft ze recht op en dat begrijpt iedereen. Dus houd je nou maar kalm en niets forceren, want dan kan het nooit goed gaan. Begrepen eigenwijsje?”

„Mm, dat zal wel moeten als jij het zegt, maar ik verheug me er erg op dat ze hier komt en nogmaals bedankt dat we bij jou terecht kunnen,” klonk het weer vrolijk.

„Graag gedaan hoor Abbertje, vergeet mijn planten geen water te geven, ik verschoon de bedden voor ik wegga dus je hoeft verder niets te doen. Maar ik wil nu nog even mailen met mijn vriendje, ik zal hem de groeten doen, oké?”

„Goed hoor, geniet er maar van!”

Op vrijdagavond voor pinksteren haalde Abby-Jane haar moeder van de boot. Ze had die middag aardig wat eten ingeslagen en om haar moeder te plezieren had ze scones gebakken.

„Hallo lieverd, wat ben ik blij je te zien,” Fiona omhelsde haar dochter hartelijk. „Wat dacht je van mij, eindelijk ben je dan hier, in Nederland. Kom maar met je bagage dan zet ik die op de achterbank.” Ze laadde de spullen in en haar moeder liep al meteen naar het verkeerde portier wat ze open wilde doen. „Nee schat, je moet aan de andere kant zijn, we rijden hier aan de verkeerde kant van de weg weet je nog wel?” Fiona lachte en stapte toen in. Abby-Jane laveerde haar auto handig tussen de geparkeerde wagens uit en reed de weg op.

„Ik vind het maar griezelig hoor,” zei Fiona, „hoe heb jij er zo snel aan kunnen wennen?”

„Nou simpel, omdat ik in Engeland nooit zelf heb gereden, dat maakte het een stuk makkelijker. Maar moesje, fijn dat je er bent, ik vind het ook weer prettig mijn moedertaal te spreken, dat komt niet zoveel meer voor tegenwoordig.”

Onderweg vertelde Fiona alle nieuwtjes die voor haar dochter van belang waren, en voor ze er erg in had waren ze in Zeist en stopte Abby-Jane voor de flat van Ilona. Fiona keek belangstellend om zich heen en stapte toen uit. Eenmaal boven gekomen met de lift sprak ze haar bewondering uit voor het mooi ingerichte appartement en de smaakvolle entree. „Ja, Ilona heeft geboft, maar ik ga koffie zetten mam, kom je gezellig in de keuken zitten, uitpakken doen we straks wel.”

Fiona genoot van het bezoek aan haar dochter en ook van haar eerste bezoek aan Nederland. „Ik zal je morgen wat van de omgeving laten zien mam, het is hier prachtig bosrijk en waar mijn vader woont is het nog mooier, bovendien zal ik je laten zien waar ik werk, dat is ook in de bossen. Maar voor nu, hier is je koffie en ik pak even de schaal met scones uit de koelkast, hier staat de jam en dergelijke, zet die even op de tafel als je wilt.” Gezellig aan de keukentafel gezeten praatten ze honderduit. „Reggie komt morgen hierheen, vind je dat goed?”

„Ja natuurlijk, ik vind het fijn haar weer te zien, maar nu wil ik graag mijn spullen even uitpakken, waar slaap ik lieverd?” Abby-Jane liep naar de slaapkamer van Ilona waar twee eenpersoonsbedden in stonden met een nachtkastje ertussen. „We slapen hier gezellig samen en als Reggie wil blijven slapen is er nog een kleine logeerkamer aan de ander kant van de hal. Kijk, Ilona heeft wat ruimte gemaakt in de kast en ook twee laden leeggemaakt voor onze spullen. Niet gek hè, zo’n logeeradres?”

„Nee zeker niet, het is ook een lieve meid, je had het met haar niet beter kunnen treffen. Rafe is ook een fijne kerel, ze passen goed bij elkaar vind ik. Alleen is zijn moeder een

beetje erg conservatief want ze vindt het nog steeds beter dat Ilona bij haar logeert. Ze vergeet geloof ik dat ze al een tijdje volwassen zijn.”

„Ja,” lachte Abby-Jane, „Ilona maakt daar nu een einde aan door haar te zeggen dat ze het weekend bij Rafe wil zijn. Ik ben benieuwd hoe Elizabeth erop zal reageren. Ilona zal het zonder meer tactisch brengen daar ben ik van overtuigd, maar ze zet het evengoed wel door.”

„Ze heeft gelijk ook, het is onzin zoals het nu gaat, ze krijgen amper de tijd elkaar te leren kennen op die manier.”

„Mam, hoe vind je het hier,” vroeg Abby-Jane toen ze tegen middernacht in bed lagen, „vind je het vreemd hier te zijn?”

„Je bedoelt met het oog op je vader... ja, eigenlijk wel. Destijds kwam hij altijd naar mij toe ook al wilde ik best een keertje naar hem toe gaan, maar dat hield hij steeds af. Hij had de kinderen in de weekenden en dan wilde hij natuurlijk geen confrontatie, ik begreep dat ook wel.”

Het bleef even stil. „Jullie zullen elkaar toch een keer ontmoeten, zeker als ik eenentwintig word. Dad wil een feestje voor me geven en iedereen begrijpt dat jij er dan ook bij hoort te zijn.”

Fiona zuchtte bekommerd, ze voorzag een heleboel problemen waar haar dochter gemakshalve aan voorbijging. „Ik vraag me af of dat wel nodig is,” zei Fiona ten slotte, „ik kan later iets leuks voor je regelen, we kunnen een weekend naar Parijs gaan of zo. Ik denk dat het voor iedereen beter is een confrontatie uit de weg te gaan.”

„Wat een onzin,” reageerde Abby-Jane op boze toon, „wat doen jullie ineens allemaal neurotisch! De relatie is ooit met goedvinden van beiden beëindigd, tenminste zo vertelden jullie mij dat, en nu er sprake is van een ontmoeting deinzen jullie verschrikt terug. Het kan natuurlijk ook zijn dat dad en jij mij wat op de mouw hebben gespeld en dat de werkelijkheid een tikkie anders eruitziet. Kom nou eindelijk eens met de waarheid op de proppen, ik word hier niet goed van, dad en jij draaien constant om de hete brij heen, alleen Sheila is er duidelijk in. Je kunt niet blijven zeggen dat het voor mijn

tijd was en ik er niets mee te maken heb.”

„Nee, dat begrijp ik ook wel, maar matig je een beetje Abby, je hebt het niet tegen Reggie.” Geïrriteerd duwde Fiona zich in de kussens omhoog, ze had wel geweten dat ze er deze keer niet onderuit kwam en haar dochter zich niet meer met een kluitje in het riet liet sturen. Evengoed tolereerde ze geen grote mond, zo gingen ze niet met elkaar om. Abby-Jane hield zich in en reageerde niet op de terechtwijzing maar keek op haar elleboog leunend naar haar moeder. Die staarde met een ongemakkelijk gevoel in het halfdonker. „Ik hield veel van je vader,” klonk het ten slotte, „en ik ben bang dat ik dat nog steeds doe. Toen we besloten uit elkaar te gaan, was dat niet omdat we niets meer voor elkaar voelden, nee, het was louter om praktische redenen. Hoe je vader er nu tegenaan kijkt weet ik natuurlijk niet, ik kan alleen voor mezelf spreken. Van jou weet ik dat zijn huwelijk met Sheila nooit echt gelukkig is geweest en dat het nu pas wat beter gaat tussen hen. Ik wil op geen enkele manier de reden ervan zijn dat het weer misloopt. En onze ontmoeting kan alles kapot maken, en dat wil ik niet, ik hoop dat je dat begrijpt. Sheila is voor jou heel goed geweest, hoe moeilijk ze het ook vond jou in haar huis te ontvangen, en daar ben ik haar erg dankbaar voor.”

„Ja, dat begrijp ik allemaal wel,” zei Abby-Jane ongeduldig, „maar waar het mij om gaat... waarom zijn jullie uit elkaar gegaan als jullie zoveel van elkaar hielden, dat begrijp ik echt niet. Jij hebt, voor zover ik weet, nooit meer een echte relatie gehad en dad is uiteindelijk naar Sheila teruggegaan, of andersom, weet ik veel! Waarom wilde jij je niet binden? Van dad begrijp ik het denk ik wel, maar niet van jou.”

Fiona was moe en ze had geen zin om er verder op in te gaan: „Ik ga slapen Abby, het is al laat en ik ben erg moe. Ik vertel je een andere keer wel hoe het in elkaar zit, hoewel ik het liever laat rusten maar daar zul je wel geen genoegen meemenen ben ik bang.” Ze draaide zich van Abby-Jane af en sloot haar ogen. Abby-Jane keek nog even peinzend naar haar moeder en draaide zich toen ook maar op haar slaapzijde

want ze begreep dat ze er geen woord meer uit zou krijgen. De volgende morgen was Abby-Jane al vroeg uit de veren want Reggie zou tegen halfelf komen en ze wilde op haar gemak met haar moeder ontbijten. Ze dekte gezellig de tafel en zorgde natuurlijk voor een Engels ontbijt. Toen ze klaar was ging ze naar de slaapkamer en bleef een ogenblik naar haar moeder staan kijken. Zelfs in haar slaap zag ze er verdrietig uit en Abby-Jane besloot daarom zo voorzichtig mogelijk met haar vragen te zijn, al bleef ze van mening dat ze recht had op enige uitleg. Ze schudde haar moeder zachtjes bij haar schouder: „Mam, wordt eens wakker, het ontbijt is klaar.” Moeizaam opende Fiona haar ogen en knipperde tegen het zonlicht dat de kamer inkwam. Abby-Jane trok nu het rolgordijn helemaal op om zodoende haar moeder de gelegenheid te geven een beetje tot zichzelf te komen. „Ik kom zo Abby, even mijn gezicht wassen en mijn tanden poetsen.” Ze verdween in de badkamer en kwam even later wat meer opgewekt tevoorschijn. „Zo liefje, je hebt er nogal werk van gemaakt, gezellig hoor.” Ze gaf haar dochter een kus en schoof aan de welvoorzienere tafel. „Het is nog rijkelijk vroeg maar Reggie komt om halfelf en dan wil ik alvast wat aan het eten gedaan hebben, dan kunnen we na de koffie een poosje weg.”

„Ik vind het prima hoor, en ik vind het leuk jou als gastvrouw te zien. Als je in Nederland wilt blijven voorlopig is het misschien leuker een eigen flatje te hebben, zodat je vrij bent te ontvangen wie je wilt. Ik ben zeker van plan je om de zoveel maanden te komen opzoeken en je kunt niet altijd van Ilona's huis gebruik blijven maken, hoe lief het ook bedoeld is.”

„Ach ik zie wel, ik heb het naar mijn zin bij Sheila, en ik ben daar ook vrij om mijn vrienden te ontvangen, alleen met jouw bezoek ligt het wat anders natuurlijk. Maar laten we niet op de dingen vooruit lopen, misschien wil ik na mijn opleiding toch liever terug naar Engeland, ik laat het voorlopig maar zo mam!” Mam was niet echt blij met de woorden van haar dochter maar zei er verder niets over, het lag allemaal nog

steeds erg gevoelig.

Precies op tijd arriveerde Reggie en vanaf dat moment was de sfeer gezellig en ontspannen. Na de koffie reden ze door de bossen naar de Wilgenheuvel waar Abby-Jane werkte, en ze nam hen even mee naar binnen om hen voor te stellen aan Kittie en de huismoeke, Rosie. Een paar kinderen renden enthousiast op Abby-Jane af en wilden haar een kusje geven. Het trof Fiona enorm en de tranen schoten in haar ogen, Rosie die haar blik opving lachte haar bemoedigend toe. Ze hielden allemaal van de doorgaans vrolijke Abby-Jane, de kinderen inclusief. Ze had een goed inzicht in de noden van de kinderen en was heel geduldig met ze. Rosie was alleen bang dat ze emotioneel er te veel bij betrokken raakte. Abby-Jane had er moeite mee wanneer een van de kinderen ziek of verdrietig was, ze probeerde er dan alles aan te doen om hen weer op te monteren. Rosie zei altijd dat ze een vleugje zonneshijn was dat zelfs op de donkerste dagen nog licht en warmte gaf. Ze praatte even met Fiona en leidde haar rond terwijl Reggie en Abby-Jane meehielpen de limonade en snoepjes rond te delen.

Toen ze voldaan weer in de auto stapten was Fiona erg stil. Ze begreep nu meer van haar dochter als toen ze nog bij haar in Chertsey woonde, ze ging helemaal op in haar werk en was er volgens Rosie uitermate geschikt voor. Dat ze emotioneel er soms teveel bij betrokken raakte verbaasde Fiona enigszins, want Abby-Jane was normaliter een vrij nuchter persoontje, zelfs als het erop aankwam een beetje hard op zijn tijd. Fiona kwam tot de conclusie dat er kanten aan haar dochter waren die ze niet kende en als ze eerlijk moest zijn was dat een beetje haar eigen schuld. Ondanks alle aandacht die ze voor Abby had gehad was ze doorgaans toch veel met zichzelf en haar eigen leven bezig geweest. „Mam, waar zit je met je gedachten, ik heb je al drie keer iets gevraagd.” Abby-Jane keek in de achteruitkijkspiegel en zag de verbazing in haar moeders ogen. „Sorry kind, ik was inderdaad een eind weg, maar wat vroeg je?”

Reggie en Abby-Jane schoten hartelijk in de lach. „Of je zin

hebt ergens koffie te gaan drinken of dat je dat liever thuis wilt doen.”

„Thuis lijkt me een beetje ver weg, maar ik vind het wel leuk ergens op een terrasje wat te drinken, het gaat hier een stuk eenvoudiger dan bij ons waar alles aan tijden is gebonden, hoewel dat gelukkig tegenwoordig ook wat soepeler wordt.” Ze streken neer op het terras van een restaurant waar Bernard en Sheila ook geregeld kwamen. Reggie gaf Abby-Jane een waarschuwende por maar die reageerde er niet op en liep op een tafeltje af onder een oude lindeboom. Gelukkig werd hen een spontane confrontatie bespaard, en eenmaal in de auto vertelde Abby-Jane haar moeder dat ze aan de andere kant van het bos haar tijdelijk onderkomen had. „Ik rij er even langs zodat je een indruk krijgt van het huis, ze zijn er niet want ze waren vandaag bij Patrick uitgenodigd.” Reggie zuchtte opgelucht, dat had ze wel even van tevoren mogen zeggen, ze had echt in doodsangst gezeten dat ze ineens op het terras zouden verschijnen.

Abby-Jane zette de auto langs de weg en stapte uit. „Kom er ook even uit, de kust is echt veilig hoor!” Fiona en Reggie waren daar niet zo zeker van maar stapten braaf uit de auto. Ze liepen om het huis en de tuin heen en Fiona was gepast onder de indruk van alles. Ze gaf niet zoveel om dit soort dure huizen, ze vond het mooi maar erg onpersoonlijk, maar dat zei ze natuurlijk niet tegen haar dochter, die er kennelijk toch wel trots op was. Ze was blij weer te mogen instappen en ze knipoogde naar Reggie, die er ook erg opgelucht uitzag. Nadat ze thuisgekomen waren doken ze gezellig de keuken in om het eten verder af te maken en Reggie dekte de tafel op het balkon. Abby-Jane had haar best gedaan terwijl ze het niet meer gewend was om te koken, ze had een heerlijke zalmzalade gemaakt als voorafje, daarna rijst met kip in een pittige marinade, en als toetje meloen met in het hart wat vers fruit. Na nog even heerlijk onderuit gezeten te hebben ruimden ze de boel op en namen nog een fles wijn mee naar het balkon, waar ze tot middernacht gezellig bleven praten. Reggie vertrok de volgende morgen na de koffie. Ze had met

Abby-Jane afgesproken tweede pinksterdag samen Fiona naar de boot te brengen, ze zouden dan eerst bij Reggie lunchen.

„Wat wil je vandaag doen mam,” vroeg Abby-Jane nadat ze Reggie hadden uitgezwaaid, „wil je ergens specifiek naartoe of zullen we zomaar wat gaan toeren?”

„Het is nu nog mooi weer, morgen zou het minder worden toch?” Ze hadden die ochtend even op teletekst gekeken en in de avond zou er bewolking komen en wat regen. „Ik wil nog wel wat meer van de omgeving zien, misschien kunnen we wat eten en drinken meenemen, dat vind ik wel zo leuk, en dan trakteer ik vanavond op een dineetje, oké?”

„Gezellig, dan schiet ik vlug de keuken in om een en ander klaar te maken.” Na een half uurtje was de boel ingepakt en vertrokken ze. Ze reden via Apeldoorn, Ermelo en zo naar Harderwijk, waar ze een boottocht maakten over het Veluwemeer. Ze leunden met hun armen op de reling en genoten van de wind en de zon. „Ik vind Nederland, voor zover ik het heb gezien, heel mooi maar het is erg vlak, ook aan de kust. En de bossen waar we door zijn gereden zijn een klein beetje glooiend maar dan ook niet meer dan dat. Ik zou hier niet kunnen aarden denk ik, ik zou de weidsheid van de heuvels missen en de meren. Het is langs het water ook niet echt mooi, veel huizen en industrie, het is leuk om er af en toe te zijn maar verder ook niet. Hoe sta jij er tegenover, je bent toch echt een kind dat in Engeland thuis hoort.”

Abby-Jane schoot in de lach: „Mam, je bent een snob, en je hebt maar een klein stukje van het land gezien. Limburg, dat is Zuid-Nederland, is ook heuvelachtig en het moet er erg mooi zijn, ik ben er nog niet geweest overigens. Ik mis Engeland best maar heb het hier ook naar mijn zin, en daar komt bij dat wij toch wel erg mooi wonen.” Het stak Fiona dat ze het had over wij terwijl ze, voor haar gevoel, bij haar hoorde en maar ten dele bij haar vader. „Ik denk dat je ook niet te veel moet vergelijken,” ging Abby-Jane verder, „Ilona deed dat ook in het begin, het heeft weinig zin om dat te doen. Als je naar Spanje of Griekenland gaat vergelijk je die

landen ook niet met je eigen land.” Ze voelde zich door de woorden van haar moeder een beetje teleurgesteld, het was alsof ze zich afzette tegen het land waar zij nu woonde, ze hoopte maar dat het veranderde in de loop van de tijd.

Ze reden een stukje de dijk over en zochten een plaatsje om te picknicken. Lui lieten ze zich in het malse gras achteroverzakken en Fiona’s oogleden gleden een ogenblik toe. Abby-Jane observeerde haar ongemerkt en het viel haar op dat haar moeder een ontevreden trek om haar mond vertoonde, dat was haar nog niet eerder opgevallen. Ze kreeg ook steeds meer het gevoel dat ze iets voor haar verborgen hield, iets wat plaats had gevonden voor Bernard in haar leven kwam. Abby-Jane pakte de picknickmand uit en schonk thee in voor haar moeder, die inmiddels weer rechtop was gaan zitten. „Mam, ik vind niet dat je er goed uitziet, wat is er toch met je? Als je het echt zo moeilijk vindt dat ik bij dad woon, dan kom ik over een paar maanden gewoon weer terug naar Engeland.”

„Ik mis je inderdaad steeds meer, dat zeg ik je eerlijk, zoveel familie hebben we toch al niet en als dan je enige dochter in een ander land gaat wonen valt dat niet mee.”

„Je ziet me elke twee of drie maanden mam, als ik in Devon of Wales of welk district dan ook zou wonen dan zag je me evenmin veel. Ik begrijp het niet helemaal, voor mijn gevoel ben je nooit zo geweest.”

„Nee, misschien niet,” vermoeid zakte Fiona weer achterover en legde haar armen onder haar hoofd. Ze besloot maar met de waarheid voor de dag te komen, ze was moe van het uitvluchten zoeken. „Mijn vader is niet mijn echte vader,” zei ze onverwacht tot grote schrik van Abby-Jane. „Niet je echte vader... wie is dat dan wel en wat is er dan gebeurd?”

Fiona kwam traag overeind en staaarde voor zich uit naar het water beneden aan de dijk. „Mijn echte vader was een vrouwenjager, jong of wat ouder, hij kon geen vrouw met rust laten. Mijn moeder heeft het acht jaar volgehouden en is toen bij hem vandaan gegaan.” Even was ze in gepeins verzonken en toen ze weer opkeek stonden haar ogen dof en vol pijn.